

понезъ и достигналъ до Коринтския провлакъ, но се завърналъ назадъ, защото узналъ, че императоръ Василий II се отправилъ съ всичкитѣ си сили за България. Василий мислѣлъ съ единъ ударъ да сломи силата на Самуиловото царство. За тая цѣль той потеглилъ направо за София, та съ прѣвземането на тоя градъ да отрѣже съобщението на Дунавска България отъ Македония и да се разправи слѣдъ това съ всѣка една отъ тия части по отдѣлно; но опитътъ му не излѣзълъ сполучливъ, защото лично той не билъ още достатъчно опитенъ въ военнитѣ работи, а и дисциплината въ войската му била слаба. Василий оставилъ доста голѣмъ отрядъ въ Пловдивъ за да пази, да не би българитѣ да настѣпатъ прѣзъ Родопитѣ и да му отрѣжатъ пѣтя за отстъпление, а съ това, разбира се, намалилъ доста силата си. Като дошълъ прѣдъ София, той обсадилъ града, но слѣдъ 20 дни храната му намалѣла и билъ принуденъ да вдигне обсадата; защото Самуилъ пристигналъ, а отрядитѣ му образували на всѣкъждѣ засади и избивали византийцитѣ, които отивали по полето за храна и фуражъ. Василий потеглилъ назадъ, но на втория день (17 августъ 986 г.), когато дошълъ въ Ихтиманското устие до Траяновитѣ врата и войницитѣ му се промѣквали вече прѣзъ най-дълбоката частъ на прохода, тишината била внезапно прѣкъсната отъ тракане на оржия и военни викове. Българитѣ изкочили отъ двѣтѣ страни изъ горитѣ, посипали византийцитѣ съ градъ отъ стрѣли и се спуснали върху тѣхъ да ги изтрѣбятъ. Станала ужасна сѣчь. Почти цѣлата византийска конница и голѣма частъ отъ пѣхотата имъ загинала. Цѣлиятъ обозъ, касата, палатката на императора съ всичкитѣ му принадлежности и много коне паднали въ ржцѣтъ на побѣдителитѣ; а императорътъ билъ спасенъ отъ арменската си пѣхота, която образувала каре, взела го въ срѣдата си и съ голѣми усилия могла да го опази и да се измъкне отъ прохода, като била прѣслѣдвана отъ българитѣ до Тракийската равнина. Това е било голѣмото поражение при „българския проходъ“, слѣдъ което отдѣлни български чети